

Допомога виплачується з 8 дня після реєстрації особи в державній службі зайнятості. Тривалість виплати не може перевищувати 360 календ. дн. протягом 2 р., а для внутрішньо переміщених осіб - 180 календ. днів. Допомога може виплачуватися одноразово для організації підприємницької діяльності безробітними – протягом 14 дн. після державної реєстрації юридичної особи, фізичної особи – підприємця. Допомога виплачується 2 рази на міс., за згодою безробітного - 1 раз на міс. Розмір допомоги визначається у відсотках до середньої заробітної плати (доходу) особи, але не менше мінімального розміру допомоги, встановленого правлінням Фонду для цієї категорії осіб: до 2 років – 50%; від 2 до 6 років – 55%; від 6 до 10 років – 60%; понад 10 років – 70%. Допомога виплачується: перші 90 календарних днів – 100%; наступні 90 календарних днів – 80%; у подальшому – 70%. [4]

Проведене дослідження дозволило виділити типові концептуальні засади сучасної системи соціального страхування від безробіття: обов'язковий характер страхування; частковий принцип участі працівників і роботодавців у фінансуванні страхування за участі держави; акумулювання страхових внесків у спеціальних фондах; інвестування надлишкових коштів для отримання додаткових доходів; залежність виплат від страхового стажу, заробітку чи доходів осіб, встановлення граничних значень страхових виплат.

Низький рівень доходів основної частини населення нашої країни не дозволяє перейти до винятково добровільного страхування з безробіття, хоча як доповнення до системи обов'язкового страхування стосовно певних категорій працівників це можливо. Виплати з безробіття мають включати не тільки грошові виплати, але, як в інших країнах, і супутні виплати за різними державними програмами. Управління призначенням і виплатою допомоги з безробіття доречно забезпечувати значною мірою на місцевому рівні, що дозволить більш гнучко та ефективно розподіляти грошові ресурси і впливати на зайнятість. З урахуванням досвіду зарубіжних країн встановлення розмірів відрахувань до страхового фонду на випадок безробіття як роботодавців, так і працівників потребує більшої гнучкості з урахуванням фінансового стану підприємств і розмірів доходів працівників.

Держава має заохочувати роботодавців брати участь у працевлаштуванні безробітних шляхом зменшення податкового навантаження та мотивувати населення до швидкого пошуку гідної роботи.

Література:

1. Система соціального захисту населення в Канаді [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.pilga.in.ua/node/217>
2. Навара І. Соціальне страхування в Німеччині / І. Навара // Русская Германия. - 2006.
3. Система соціального захисту населення в Швеції [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.pilga.in.ua/node/22>
4. Закон про загальнообов'язкове державне соціальне страхування на випадок безробіття [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1533-14>

Олексин М.

*«Фінанси, банківська справа та страхування», 4 курс
Інститут економіки та менеджменту ІФНТУНГ*

Науковий керівник – к.е.н., доцент кафедри фінансів Шийко В. І.

ФІНАНСОВА СТРУКТУРА В СИСТЕМІ БЮДЖЕТУВАННЯ ДІЯЛЬНОСТІ СУБ'ЄКТІВ ГОСПОДАРЮВАННЯ

Управління підприємствами в сучасних умовах їх функціонування, в період активної трансформації засобів та предметів праці вимагає вдосконалених підходів до побудови та формування систем управління суб'єктів господарювання. Можна виділити три системи управління підприємством, які є самодостатніми та всебічно

характеризують діяльність підприємства: виробнича, організаційна та фінансова. Якісне проектування та співставлення даних структур беззаперечно виступає ключовим фактором успіху підприємства в ринкових умовах та забезпечує побудову ефективної системи бюджетування діяльності суб'єктів господарювання.

Фінансовою структурою суб'єктів господарювання є ієрархічна система центрів фінансової відповідальності, що визначає порядок формування фінансових результатів та розподіл відповідальності за досягнення загального результату діяльності підприємства в цілому, дозволяє вести внутрішню облікову політику, відслідковувати рух ресурсів всередині підприємства та оцінювати ефективність бізнесу в цілому та по окремих структурних підрозділах. Саме фінансова структура обумовлює порядок формування фінансових результатів та розподілу відповідальності при досягненні загального результату компанії [1, С.316]. Фінансова структуризація дозволяє визначити центри фінансової відповідальності, відслідковувати рух ресурсів у внутрішньому середовищі компанії та оцінювати ефективність бізнесу в цілому та за його складовими. Дослідження етапів побудови фінансової структури, визначення шляхів зближення фінансової, організаційної та виробничих структур – першочергове завданням при формуванні системи бюджетів на підприємстві.

Необхідність впровадження та використання бюджетування на підприємствах зумовлюється такими причинами: кризою неплатежів, значними фінансовими втратами, відсутністю інформації про реальні витрати та надходження, необхідністю відображення у вартісному виразі усіх виробничо-господарських операцій, нецільовим використанням ресурсів організації, необхідністю виокремлення найрентабельніших видів бізнесу організацій та центрів ризику [2, С. 132]. Об'єктами бюджетування може бути певна діяльність, підрозділ, сфера, проект тощо, для яких в організації формуватимуться бюджети, здійснюватиметься їхня реалізація, контролювання виконання та регулювання у разі виявлення відхилень фактичних показників від бюджетних.

Залежно від цілей, які ставить перед собою підприємство формування фінансової структури може відбуватися у таких напрямках: фінансова структура є абсолютною проекцією організаційної структури управління підприємством, у фінансовій структурі ряд організаційних ланок об'єднані, у фінансовій структурі частину ланок базової організаційної структури управління розбиті на складові [3], фінансова структура базується на виробничій структурі, фінансова структура заснована на виділенні бізнес-процесів виробництва.

Найбільш ефективним методом формування фінансової структури організацій для якісного проведення процедур бюджетування є звичайно процесний підхід до формування фінансової структури у поєднанні з виокремленням центрів фінансової відповідальності. Фінансова структура підприємства є основою побудови системи бюджетування, тому ретельне та ефективне її формування з урахуванням процесного підходу дозволить проводити якісне бюджетування діяльності суб'єктів господарювання та досягти поставлених цілей та завдань. Важливою проблемою при застосуванні процесного підходу до побудови фінансової структури суб'єктів господарювання є ідентифікація бізнес-процесів підприємства. У цілях бюджетування необхідно орієнтуватись на агреговані бізнес-процеси підприємства [4, с. 26–28].

«Міксування» способів побудови фінансової структури підприємства дозволить: чітко упорядкувати роботу структурних підрозділів підприємства з позиції формування та цільового використання обмежених ресурсів, забезпечити необхідний рівень координації та взаємозв'язків між підрозділами, задіяти мотиваційні механізми, забезпечити взаємозалежний контроль, упорядкувати взаємовідносини за вертикаллю та горизонталлю, зекономити ресурси організації, здійснити пошук резервів та шляхів вдосконалення системи управління фінансовими потоками, визначити структуру

бізнесу та виділити ключові бізнес-процеси, які впливають на результативність діяльності підприємства, формалізувати взаємовідносини між підрозділами підприємства (центрами) фінансової відповідальності в ході забезпечення виконання ключових показників бізнес-процесів; довести бюджетні показники суб'єкта підприємництва до їх безпосередніх виконавців, сприяти швидкій консолідації фактичних результатів діяльності підприємства та сприяти оперативному контролю та реагуванню на відхилення в діяльності центрів фінансової відповідальності та бізнес-процесах, перейти від адміністративних до фінансових, економічних та процесно-орієнтовних методів управління суб'єктом підприємництва.

Література:

1. Тітаренко Г. Б. Управлінський облік та фінансова структура: спорідненість та відмінність «Економічні науки». – Серія «Облік і фінанси». – Випуск 7 (25). Ч. 3. – 2010.
2. Мельник О.Г. Об'єкти бюджетування в організації: сутність та умови вибору. – Електронний ресурс. Режим доступу: Lviv Polytechnic National University Institutional Repository <http://ena.lp.edu.ua>
3. Каверина, О. Д. Управленческий учет : учебник и практикум для СПО / О. Д. Каверина. — 3-е изд., пер. и доп. — М. : Издательство Юрайт, 2017. — 389 с. — (Серия : Профессиональное образование). — ISBN 978-5-534-03476-9.4.
4. Данилюк О.Д., Лещій В.Р. Теорія і практика процесно-орієнтованого управління витратами.– Івано-Франківськ, 2002.

Павлюк А.П.

*«Державний фінансовий менеджмент», магістрант
ДВНЗ «Київський національний економічний університет імені Вадима Гетьмана»
Науковий керівник – к.е.н., доцент кафедри фінансів Степура М.М.*

ОСОБЛИВОСТІ СТЯГНЕННЯ ПОДАТКУ З ДОХОДІВ ФІЗИЧНИХ ОСІБ В УКРАЇНІ

Законодавець визначає ПДФО, як «загальнодержавний податок» [1]; О. Рябчук витлумачує це поняття «як обов'язковий внесок фізичної особи до бюджету із доходу, отриманого нею протягом визначеного періоду, який використовується на надання послуг територіальною громадою, на території якої така фізична особа має податкову адресу або розташовано особу, що утримує даний податок» [2, с. 46].

У більшості країн світу податок на доходи з початку запровадження і до нинішнього часу відіграє роль не тільки джерела формування дохідної частини бюджетів, а й механізму перерозподілу доходів між різними верствами населення, чого не можна сказати про податкову систему України.

К. Швабій виявив такі основні тенденції реформ у закордонних країнах в сфері оподаткування доходів населення:

- зниження загального рівня податкового навантаження на платників податків за рахунок граничних ставок та прогресивності прибуткового податку;
- розширення бази оподаткування шляхом усунення розгалуженої системи вирахувань і податкових пільг, але зі збереженням для широких верств населення величини неоподаткованого доходу, прив'язаного у різних пропорціях до прожиткового мінімуму [4, с. 46].

Запровадження в Україні останніми роками єдиної ставки оподаткування доходів громадян мало такі позитивні наслідки:

- спрощення адміністрування;
- створення умов для скорочення масштабів ухилення від сплати даного податку та запровадження дієвої системи соціального захисту найбільш вразливих верств населення;
- збереження горизонтальної справедливості оподаткування.

Серед негативних наслідків, можна виділити наступні: